

DE ROODE VAAN

Orgaan van de Afdeeling Amsterdam der
Kommunistische Arbeiders-Partij in Nederland

Versijnt ongeregeld Adm.-Adres: Formosastr. 20', A'dam

partij een beroep doen op het Westersche kapitaal voor den opbouw van Rusland. De Bolschewiki waren genoodzaakt aan den boer individueel de beschikking over den grond te geven. In theorie bleef deze grond staateigendom.

Deze nieuwe klasse, negentig procent van de Russische natie, stelde na zeer korten tijd eischen aan de staatsmacht in handen der communistische partij.

Lenin was de eerste, die naar voren kwam met de meening, dat er een andere politiek moest worden gevolgd, een politiek van tegemoetkoming aan de Boeren.

Deze politiek is in de wandeling bekend onder den naam van nieuwe economische politiek (N.E.P.) Op dien weg is, na den dood van Lenin, voortgegaan. De handel werd vrij en een deel der particuliere nijverheid.

Er kwamen naast de bevoorrechte groep der Sowjet-bureaucratie, naast de grootere boeren met meer grond, de nieuwe Koelaki, een groep O.W.-ers, handelaren, bourgeois kortom, in stad en land.

Naast de staatsfabrieken, naast het monopolie van den buitenlandschen handel, namen deze parasieten een belangrijke plaats in.

De gevolgen van de N.E.P. waren onafzienbaar.

Deze nieuwe verhoudingen in Rusland waren reeds voorspeld door de K.A.P. in Duitschland en in Holland door de eerste onder zijn gelijken in de K.A.P., Herman Gorter.

De bladen der partijen van de derde internationale zwegen over de nieuwe klasse-verhoudingen in Rusland.

Eindelijk kwam ook verzet in Rusland. Eerst was de arbeiders-oppositie in verzet. Dit verzet werd gestuit.

In '26 kwam er weer verzet en thans van één of meer groepen onder leiding van Trotsky, en groepen onder leiding van Zinoweff. Deze oppositie richtte zich tegen de gevolgen der nieuwe economische politiek.

Hiermee is voor een deel erkend, door gepatenteerde Russische leiders, natuurlijk onwillens, dat wij gelijk hadden.

Het isolement van Rusland, het vragen om hulp aan kapitalistische staten in allen vorm, kapitaal voor Rusland en bondgenootschappen en verdragen, maakt Rusland tot een conservatieve macht.

Natuurlijk geven zij dat niet toe, de blinde fanatici der derde Internationale; geven zij het wel toe, dan heet het: „ja, maar het is maar tijdelijk“.

Maar deze gevolgen van het isolement van Rusland waren nog vreeselijker voor het eigenlijke gebied der arbeidersbeweging.

Rusland verkondigde kort gezegd bij monde van Lenin, dat wij de sociaal-patriottische massa der arbeiderspartijen, wier rol de Bolschewiki zeer goed kenden, moesten aantrekken door een opportunistische politiek.

In de vakbeweging moesten „cellen“ worden gevormd. De K.A.P. verwierp in 1921 deze politiek en werd uitgesloten door de derde Internationale.

Deze opportunistische politiek van de partijen der derde Internationale had ten gevolge een steviging der sociaal-patriotten, wier aanzien door de eenheidsfront-taktiek enorm toenam.

De Communistische partijen der derde Internationale, filialen van Rusland, werden zelf partijen, waarin een klein bestuur de lakens uitdeelde, partijen, die niet tegenover, maar naast de partijen der 2e Internationale staan.

Leiderspartijen, die het parlementarisme en de vakbeweging twee bolwerken van leidersmacht en arbeidersbedrog, zeer scherp naar den voorgrond brengen.

Het verschil tusschen de partijen der 2e en der 3e Internationale komt practisch hierop neer:

De Sociaal-democraten zijn de agenten der Westersch-imperialistische bourgeoisieën;

de zoogenaamd Communistische partijen der 3e Internationale zijn de agenten van het opkomende nationale kapitalisme in Rusland.

Voor den welwillenden lezer merken wij nog op, dat wij het vraagstuk van het parlementarisme en de vakbeweging, en de taktiek, zooals de K.A.P. die verstaat, hiermee volstrekt niet hebben uitgeput, maar slechts even aangeraakt.

Geen redelijk mensch zal verlangen, dat in een klein krantje, in één adem, op één keer, alle vraagstukken worden behandeld.

Welk verband houdt het voorgaande met Indië, met de koloniale politiek, met de Nederlandsche C.P.? Met het N.A.S.,

de vakcentrale der Roode vakverenigings-internationale?

Meer dan de oningewijde kan vermoeden. In het Westen van Europa houdt de 3e Internationale vast aan de moderne vakbonden, deze kapitalistische instellingen, die een geducht bolwerk vormen tegen de revolutie. (In Nederland om plaatselijke redenen aan het N.A.S.).

Legien, de leider van de moderne vakbeweging in Duitschland, schreef in 1919 in het Korrespondenzblatt der General-Commission: „De vakbeweging is (was) het eenige vaste bolwerk tegen de vloedgolf van het Bolsjewisme.“

Het Bolsjewisme was toen revolutionair in tegenstelling met thans.

De Bolsjewiki oordeelden toen niet anders over de vakbeweging.

De ontwikkeling van Rusland, die wij kort hebben gescheitst, bracht niet mee om de vakbeweging met wortel en tak uit te roeien, en daarvoor de van onder opgebouwde bedrijfsorganisatie te stellen, zooals wij willen, maar de Communisten in de vakbeweging te jagen om te probeeren de baantjes, de leidersplaatsen te bemachtigen.

Dus nieuwe leiders met een onopgekleurde massa, die in den strijd lafhartig omvallen of er in 't geheel niet aan beginnen. Deze taktiek door middel van de cellen is mislukt.

De geratelineerde beroepsverraders, die in den regel aan het hoofd der vakbonden staan, waren te gaar om zich te laten overduvelen door de Moskou-Communisten.

De revolutie in het Westen is, mede door de schuld van Moskou, tot stilstand gekomen allereerst in Duitschland juist door hun taktiek van steun aan de vakbeweging en aan de Sociaal-democratie.

De Bolsjewiki werpen zich nu op het Oosten.)

Wanneer de stammen van Marokko, de massa's van China, de volkeren van Ned. Indië in beweging komen tegen het Westersche kapitaal, hebben wij als K.A.P. niet de minste reden om zulks niet vurig te wenschen, en zoo het kan, te steunen.

Wij verklaren zoo beslist mogelijk, dat het onze plicht is de Nederlandsche arbeiders in het geweer te roepen tot steun aan de Javaansche strijders en de weinigen, die op Sumatra hun leven hebben ingezet voor de omverwerping van het imperialistische gezag (zie ons Manifest).

Dat neemt echter niet weg, dat wij niet minder beslist verklaren, dat de hefboom voor de wereldrevolutie moet aangezet worden in West-Europa en Amerika.

Want, zoolang het kapitalisme in deze werelddeelen overeind staat, zal van een bevrijding van de genoemde volkeren geen sprake zijn, bevrijding, zooals wij die verstaan.

Valt de revolutie in West-Europa niet samen met den opstand der volkeren in het verre Oosten, en dat lijkt op het oogenblik weinig waarschijnlijk, dan is de vorming van nationale staten nog geen weg tot de bevrijding der arbeidersklasse in Europa en Amerika.

) Voor kenners van de C.P. in Nederland merken wij in deze noot nog op, dat de heeren Wijnkoop en van Ravesteijn reeds voor dat Moskou officieel bleef gaf van dezen koers naar het Oosten, zich reeds lang uit wantrouwen tegen de Duitsche en de wereldrevolutie, dien koers hebben gevolgd. De groep „De roode Vaan“ heeft in haar blad hierop toen reeds den vinger gelegd.

ACHTER DE SCHERMEN. - BIJ „DE TRIBUNE“.

Van Riel komt neerslachtig het bureau binnen, Amstel 85. Hij rommelt in de kranten. Pikt er één uit en hij leest ons krantje, kijkt dan naar Johan Visscher, en van 't R.

„Zeg, Vanter, lees jij dat ook 's.“

Vanter zegt: „God, man, ik heb 't allang door, maar 'k heb 't weer in 't bandje gestopt.“

„O, is 't dat! Nou, ik zal er een stukkie over schrijven“, zegt Johan.

„Ach nee, laat loopen“, zegt van 't Riel, die lui zullen zich wonderwat verbeelden; laten we ze toch doodzwijgen, dat is 't beste.“

„Nou, dat ben 'k nog niet eens“, zegt Vanter. We moeten ze belachelijk maken.“

„Nee“, zegt van 't Riel, „ik ben Hoofdredacteur en mij is de leiding, ze kommen d'r niet in!“

Ik schrijf eerstdaags weer een stuk over de „ware communisten“, dan weten de partijgenooten d'r weer alles van.“

Redactie-Adres: B. LUTERAAN, 2e Helmersstraat 47

DE a.s. VERKIEZINGEN VOOR DEN RAAD EN DE STATEN.

Nog een paar dagen en vele duizenden arbeiders zullen weer ter stembus gaan.

De politieke partijen van Rome tot Moskou roepen de arbeiders weer op om een keus te doen.

In den regel wordt aanbevolen om Jan of Piet te kiezen, in het belang der arbeiders.

Er zijn arbeiders, die twijfelen aan de zuiverheid van het motief: het belang der arbeiders.

Hun klasse-instinct zegt hun: 't kan niet waar zijn. Ze worden dan onverschillig voor de politiek en voor alles wat daarmee samenhangt.

Op dien weg begeven wij ons niet. Integendeel, het gaat er voor ons om, een gedragslijn te bepalen, die de arbeiders in staat stelt los te komen van bestaande parlementaire politiek.

De huidige politiek - parlementaire partijen werken voortdurend het kapitalisme, de heerschappij van een minderheid, die uitsluitend de beschikking heeft over den grond en de arbeidsmiddelen, in de hand.

Deze macht der bezittende klasse wordt niet verminderd of afbreuk gedaan, door een zeker aantal arbeiders-afgevaardigden, mogen dezen zich sociaal-democraat of communist noemen, zelfs dan niet, wanneer ze over een meerderheid in de vertegenwoordigende lichamen.

De macht van den Raad of Staten als raderwerk in 't bestaande politieke geheel van den Staat, is beperkt.

De wet schrijft voor, wat wel en wat niet

mag. Deze macht van den Staat berust uitsluitend in handen van de bezittende klasse als bezittende minderheid; het kiesrecht dient slechts om dit feit te maskeeren, te verbloemen. De medezeggenschap van de kiezers is nul komma nul als het gaat om groote beslissingen.

Op het eerste gezicht schijnt het, dat vele arbeiders, die niet kerkelijk of vrijzinnig zijn, deze waarheden als koeien kennen.

Toch is dit volstrekt niet waar, b.v. noch de sociaal-democraten, noch de leden der C.P., noch die van het N.A.S. of het N.S.V. gaan van dit feit uit, al deze richtingen gaan naar de stembus.

De fijne klassehuichelarij, die steekt achter het parlementarisme, achter de democratie, zien zij niet.

De heersche klasse maakt dan ook uitstekend gebruik van de gelegenheid om haar stevige klasseheerschappij nog sterker te maken, door goede krachten in haar klassebestuur te betrekken als Wethouder of Gedeputeerde, om de verantwoordelijkheid aan de arbeiders-afgevaardigden, en de achter haar staande partij, voor het regeeren op te leggen.

In stad en provincie is het reeds zoover; binnen niet te langen tijd worden de sociaal-democraten minister.

Acht de bourgeoisie het noodig, dan zal het gebeuren.

Verleden jaar heeft de Heer Albarda, leider van de soc. dem. Kamerfractie, den Heer Nolens, leider van de Katholieke partij, aangeboden om samen — S.D.A.P. en Katholieke

neen, neen, jij, die niet zij geweest onder een

partij een beroep doen op de opbouw van Rusland. De den boer individueel de in theorie bleef deze gro

Deze nieuwe klass natie, stelde na zeer ko in handen der communi

Lenin was de ee meening, dat er een an een politiek van tegemo

Deze politiek is in van nieuwe economische na den dood van Lenin, een deel der particuliere

Er kwamen naast bureaucratie, naast de g nieuwe Koelaki, een gro kortom, in stad en land.

Naast de staatsfab buitenlandschen handel, r plaats in.

De gevolgen van d Deze nieuwe verho speld door de K. A. P. in eerste onder zijn gelijken

De bladen der p zwegen over de nieuwe

Eindelijk kwam o arbeiders-oppositie in ver

In '26 kwam er w groepen onder leiding v van Zinowjeff. Deze opp der nieuwe economische

Hiermee is voor e Russische leiders, natuurl

Het isolement var kapitalistische staten in i bondgenootschappen en conservatieve macht.

Natuurlijk geven z derde Internationale; ge „ja, maar het is maar tijc

Maar deze gevolg waren nog vreeselijker v derbeweging.

Rusland verkondig dat wij de sociaal-patric wier rol de Bolschewiki z door een opportunistisch

In de vakbeweging De K. A. P. verwie gesloten door de derde I

Deze opportunistis Internationale had ten ge otten, wier aanzien door nam.

De Communistisch filialen van Rusland, werden zelf partijen, waarin een klein bestuur de lakens uitdeelde, partijen, die niet tegenover, maar naast de partijen der 2e Internationale staan.

Leiderspartijen, die het parlementarisme en de vakbeweging twee bolwerken van leidersmacht en arbeidersbedrog, zeer scherp naar den voorgrond brengen.

Het verschil tusschen de partijen der 2e en der 3e Internationale komt practisch hierop neer:

De Sociaal-democraten zijn de agenten der Westersch-imperialistische bourgeoisieën;

de zoogenaamd Communistische partijen der 3e Internationale zijn de agenten van het opkomende nationale kapitalisme in Rusland.

Voor den welwillenden lezer merken wij nog op, dat wij het vraagstuk van het parlementarisme en de vakbeweging, en de taktiek, zooals de K.A.P. die verstaat, hiermee volstrekt niet hebben uitgeput, maar slechts even aangeraakt.

Geen redelijk mensch zal verlangen, dat in een klein krantje, in één adem, op één keer, alle vraagstukken worden behandeld.

Welk verband houdt het voorgaande met Indië, met de koloniale politiek, met de Nederlandsche C. P. ? Met het N.A.S.,

Staatspartij — de regeering te aanvaardén.

Door de laatste partij werd dit aanbod gewezen van de hand.

Het meedoen aan den parlementairen arbeid in stad, provincie en staat berust op de veronderstelling van een arbeidsgemeenschap tusschen arbeid en kapitaal, tusschen bezitters en niet-bezitters!!

Met den klassenstrijd, met het socialisme heeft het niets van doen.

Integendeel loopt het werk in het parlement, in dezen tijd, bij den tegenwoordigen stand der maatschappelijke ontwikkeling, op volkomen eenheid met de heerschende klasse uit. Het stemmen in het parlement van alle soc. dem. in bijna alle landen in 1914, vóór den oorlog, bewijst het laatste treffend!).

De ontwikkeling van de maatschappij na den wereldoorlog bracht scherper, duidelijker nog dan vóór 1914, de onbeperkte alleenheerschappij van de groote industrie en van de groote bankinstellingen.

De ware meesters van de wereld zijn deze twee: Groot-industrie en Bankkapitaal.

Het parlementarisme is slechts een gordijn, een scherm om dat te verbergen, onder het mom, dat de kiezers medezeggenschap hebben in stad, provincie en staat.

Onze raad is dus, laat geen arbeider zich laten leiden door kleine dingen of belangetjes, die met den grooten strijd, den wereldstrijd van de arbeidersklasse tegen het heerschende kapitalisme niets gemeen hebben.

Geen arbeider moet dus mee doen aan de verkiezingen door te stemmen op welke partij ook.

Want het stembiljet en het gebruik ervan, leidt niet tot versterking van het klassebewustzijn der arbeiders, maar voert integendeel tot verzwakking van het klassebewustzijn en tot versterking van de leiders, en vormt zoo

!) Noot. Bij deze passage merken wij even op, dat het parlementarisme niet de oorzaak was, maar wel een belangrijke factor. Hoe zou het anders verklaard kunnen worden, dat anarchisten als Prins Kropotkine, Frans Verbelen, optraden vóór den oorlog, aan de zijde van Engeland en Frankrijk? Precies zoo staat het met de Anarcho-Syndicalisten als Cornelissen e.a. in Frankrijk en in Italië.

De eerste opmerking, die wij maken, is deze: Men stelt zich in het kamp der 3e Internationale niet deze eenigszins alles beheerschende vraag: is het juist, dat wij voet geven aan de democratie, aan het parlementarisme, dat immers berust op sterke leiders en een zwakke onbewuste massa, die let wel, niet zelf wil of kan handelen, maar alles verwacht van de handigheid, geschiktheid en soepelheid der leiders, om door een compromis iets in het parlement of in den raad te bereiken.

Deze passiviteit der massa werkt niet mee, leidt niet tot het opwekken van het klassebewustzijn.

De voornaamste hefboom voor het zelfhandelen der massa, de allereerste vereischte om tot de omverwerping van het kapitalisme te komen, treedt de sectie der 3e Internationale niet voeten.

De tweede opmerking, die wij zouden willen maken, is, dat het niet waar is, dat de C. P. H. het parlementarisme anders opvat, zelfs zou kunnen opvatten, dan de sociaal democratie.

Steunt de C. P. de regeering nooit? Zeker wel; ze is zelfs bereid, dat te doen als Moskou het wil. In Holland zou op het gebied b.v. der belastingen, op het gebied der burgerlijke cultuur, tooneel en Universiteit.

een sterke hinderpaal voor de bewustwording der massa en vertrouwen op eigen kracht, die alleen kan leiden tot directe politieke actie der massa, tot omverwerping van den staat, tot alleenheerschappij van het proletariaat in alle geledingen der maatschappij.

DE C. P. H. EN DE VERKIEZINGEN.

De sectie van de 3e Internationale in Nederland, misschien beter bekend als wij hare leidslieden noemen: L. de Visser, H. Roland Holst en Sneevliet, doen mee aan de verkiezingen.

Op voorschrift van de congressen doen alle nationale secties er aan mee. We hebben hier dus te doen met een beginsel.

Wat zijn in het kort de motieven, die zij aanvoeren? Zij zeggen: de manier, waarop wij communisten van Moskou het parlementarisme hanteeren, is geheel anders dan de wijze, waarop de S.D.A.P. dat doet.

De eerste opmerking, die wij maken, is deze: Men stelt zich in het kamp der 3e Internationale niet deze eenigszins alles beheerschende vraag: is het juist, dat wij voet geven aan de democratie, aan het parlementarisme, dat immers berust op sterke leiders en een zwakke onbewuste massa, die let wel, niet zelf wil of kan handelen, maar alles verwacht van de handigheid, geschiktheid en soepelheid der leiders, om door een compromis iets in het parlement of in den raad te bereiken.

Deze passiviteit der massa werkt niet mee, leidt niet tot het opwekken van het klassebewustzijn.

De voornaamste hefboom voor het zelfhandelen der massa, de allereerste vereischte om tot de omverwerping van het kapitalisme te komen, treedt de sectie der 3e Internationale niet voeten.

De tweede opmerking, die wij zouden willen maken, is, dat het niet waar is, dat de C. P. H. het parlementarisme anders opvat, zelfs zou kunnen opvatten, dan de sociaal democratie.

Steunt de C. P. de regeering nooit? Zeker wel; ze is zelfs bereid, dat te doen als Moskou het wil. In Holland zou op het gebied b.v. der belastingen, op het gebied der burgerlijke cultuur, tooneel en Universiteit.

De eerste opmerking, die wij maken, is deze: Men stelt zich in het kamp der 3e Internationale niet deze eenigszins alles beheerschende vraag: is het juist, dat wij voet geven aan de democratie, aan het parlementarisme, dat immers berust op sterke leiders en een zwakke onbewuste massa, die let wel, niet zelf wil of kan handelen, maar alles verwacht van de handigheid, geschiktheid en soepelheid der leiders, om door een compromis iets in het parlement of in den raad te bereiken.

Deze passiviteit der massa werkt niet mee, leidt niet tot het opwekken van het klassebewustzijn.

De voornaamste hefboom voor het zelfhandelen der massa, de allereerste vereischte om tot de omverwerping van het kapitalisme te komen, treedt de sectie der 3e Internationale niet voeten.

De tweede opmerking, die wij zouden willen maken, is, dat het niet waar is, dat de C. P. H. het parlementarisme anders opvat, zelfs zou kunnen opvatten, dan de sociaal democratie.

Steunt de C. P. de regeering nooit? Zeker wel; ze is zelfs bereid, dat te doen als Moskou het wil. In Holland zou op het gebied b.v. der belastingen, op het gebied der burgerlijke cultuur, tooneel en Universiteit.

De eerste opmerking, die wij maken, is deze: Men stelt zich in het kamp der 3e Internationale niet deze eenigszins alles beheerschende vraag: is het juist, dat wij voet geven aan de democratie, aan het parlementarisme, dat immers berust op sterke leiders en een zwakke onbewuste massa, die let wel, niet zelf wil of kan handelen, maar alles verwacht van de handigheid, geschiktheid en soepelheid der leiders, om door een compromis iets in het parlement of in den raad te bereiken.

Deze passiviteit der massa werkt niet mee, leidt niet tot het opwekken van het klassebewustzijn.

De voornaamste hefboom voor het zelfhandelen der massa, de allereerste vereischte om tot de omverwerping van het kapitalisme te komen, treedt de sectie der 3e Internationale niet voeten.

De tweede opmerking, die wij zouden willen maken, is, dat het niet waar is, dat de C. P. H. het parlementarisme anders opvat, zelfs zou kunnen opvatten, dan de sociaal democratie.

Steunt de C. P. de regeering nooit? Zeker wel; ze is zelfs bereid, dat te doen als Moskou het wil. In Holland zou op het gebied b.v. der belastingen, op het gebied der burgerlijke cultuur, tooneel en Universiteit.

De eerste opmerking, die wij maken, is deze: Men stelt zich in het kamp der 3e Internationale niet deze eenigszins alles beheerschende vraag: is het juist, dat wij voet geven aan de democratie, aan het parlementarisme, dat immers berust op sterke leiders en een zwakke onbewuste massa, die let wel, niet zelf wil of kan handelen, maar alles verwacht van de handigheid, geschiktheid en soepelheid der leiders, om door een compromis iets in het parlement of in den raad te bereiken.

Deze passiviteit der massa werkt niet mee, leidt niet tot het opwekken van het klassebewustzijn.

De voornaamste hefboom voor het zelfhandelen der massa, de allereerste vereischte om tot de omverwerping van het kapitalisme te komen, treedt de sectie der 3e Internationale niet voeten.

De tweede opmerking, die wij zouden willen maken, is, dat het niet waar is, dat de C. P. H. het parlementarisme anders opvat, zelfs zou kunnen opvatten, dan de sociaal democratie.

Steunt de C. P. de regeering nooit? Zeker wel; ze is zelfs bereid, dat te doen als Moskou het wil. In Holland zou op het gebied b.v. der belastingen, op het gebied der burgerlijke cultuur, tooneel en Universiteit.

Redactie-Adres: B. LUTERAAN, 2e Helmersstraat 47

feiten aan te wijzen zijn, waaruit blijkt, dat zij, de C. P., is een stuk kapitalisme, maar met een leelijken, grooten mond, schreeuwergig, vol opwinding en zelfreclame als het beste middel, om de massa iets voor te houden wat de Amerikanen noemen „humbug“.

Wij laten nu even terzijde, dat de 3e Internationale in Holland, volstrekt niet vies was om de Heeren Wijnkoop en van Ravesteijn als leiders te handhaven, menschen, die gedurende jaren in den wereldoorlog practisch voor één der oorlogvoerende partijen hadden gekozen, n.l. voor Amerika, Engeland en Frankrijk. Deze heeren, heelemaal doortrokken van den geest der democratie, kwamen toen van dat standpunt zeer juist op voor het betere Engelsch-Amerikaansche imperialisme, beter dan het Duitsche.

Hadden deze heeren niet te snel hun voorkeur gewisseld van het N.A.S. naar het N.V.V. ze zouden thans de C. P. nog in hun klauwen hebben.

Maar, zal men zeggen, bewijs nu eens, dat de C. P. vóór de regeering optreedt.

Wij verwijzen daarvoor naar Duitschland.

1. Tijdens de bezetting van het Roergebied was de C. P. van Duitschland met de regeering één van ziel, tegen de Fransen en Belgen. Zij was nog nationaler dan de partij der sociaal-patriotten Noske, Scheidemann, Ebert. Zij hield den tegenstand het langst vol; in de kolommen van het orgaan „Die Rote Fahne“ schreef Graaf Reventlow, een Duitsche nationalist van het zuiverste water. De C. P. aldaar verzweeg tal van regeeringsgeheimen om geen „verraad“ tegenover het buitenland te plegen.

2. In Saksen, na Pruisen het grootste industriegebied van Duitschland, traden de leden der kommunistische partij van Moskou in de regeering als Ministers.

De heeren „genossen“ Böttcher e.s. werden evenwel spoedig verjaagd door een compagnie van de Rijksweer.

Deze twee feiten, er zijn er veel meer, bewijzen, dat de parlementaire taktiek van Moskou niet verschilt in wezen, van de taktiek der sociaal-democratie.

Hebben deze leiders eenmaal vergunning van de 3e Internationale, waarin Rusland den doorslag geeft, dan is het „revolutionair parlementarisme“ van hetzelfde sop overgoten als het parlementarisme van alle overige burgerlijke partijen.

De „Vrije Socialist“ is blijkbaar een beetje achter. Zij schijnt niet te weten of niet in te zien, dat Vakbeweging en parlementarisme één zijn. Deze richting vat dus het anti-parlementarisme op als iets van ondergeschikten aard.

Zij zegt niet, zooals wij, gaat niet ter stembus om redenen van beginsel, maar zij laat de kameraden „vrij“ om als protest-kandidaat op te treden.

Wij signaleeren even deze houding der „vrijen“.

Buitendien vestigen wij nog eens met nadruk de aandacht op de vriendschap van deze anarchisme van hetzelfde sop overgoten als het parlementarisme van alle overige burgerlijke partijen.

DE ANARCHISTEN EN DE VERKIEZINGEN.

De manier, die door alle partijen gevolgd wordt om dezen te negeren, is de onze niet.

In ons land zijn de anarchisten voorloopig sterker dan wij. Hun blad „De Vrije Socialist“ verschijnt geregeld, buitendien verschijnen in de provincie nog meerdere bladen.

Natuurlijk zal een of andere kameraad uit die kringen zeggen: ja, maar bij die groep(en) hoor ik niet; ik ben van de zoo-en-zoo groep. Het kan best zijn, maar aan de feiten, die wij zullen noemen, doet het niets af.

Bij de vorige gemeenteraads-verkiezingen stond zeer in 't oog loopende reclame voor den heer Zuurbier als kandidaat der Rapaillepartij in „De vrije Socialist“.

Bij de tegenwoordige verkiezingen is er weer een comité van die „richting“, en de kolommen van „De Vrije“ leest men er weer van; deze groep wordt in 't oog loopend begunstigd.

De leider van „De Vrije“ vat o.i. het anti-parlementarisme niet ernstig op.

Volgens onze meening kan dat ook niet. De vrij-socialistische groepen en personen sympathiseeren zeer met het vakverbond van Lansink Jr., het Ned. Syndicalistisch Vakverbond. Nu kan men voor kleine hervormingen door de vakbeweging in het tegenwoordige bestel niet opkomen, zonder gelijktijdig de deur te openen voor hervormingen binnen het huidige stelsel, door middel van het parlement.

De „Vrije Socialist“ is blijkbaar een beetje achter. Zij schijnt niet te weten of niet in te zien, dat Vakbeweging en parlementarisme één zijn. Deze richting vat dus het anti-parlementarisme op als iets van ondergeschikten aard.

Zij zegt niet, zooals wij, gaat niet ter stembus om redenen van beginsel, maar zij laat de kameraden „vrij“ om als protest-kandidaat op te treden.

Wij signaleeren even deze houding der „vrijen“.

Buitendien vestigen wij nog eens met nadruk de aandacht op de vriendschap van deze anarchisme van hetzelfde sop overgoten als het parlementarisme van alle overige burgerlijke partijen.

De „Vrije Socialist“ is blijkbaar een beetje achter. Zij schijnt niet te weten of niet in te zien, dat Vakbeweging en parlementarisme één zijn. Deze richting vat dus het anti-parlementarisme op als iets van ondergeschikten aard.

Zij zegt niet, zooals wij, gaat niet ter stembus om redenen van beginsel, maar zij laat de kameraden „vrij“ om als protest-kandidaat op te treden.

Wij signaleeren even deze houding der „vrijen“.

Buitendien vestigen wij nog eens met nadruk de aandacht op de vriendschap van deze anarchisme van hetzelfde sop overgoten als het parlementarisme van alle overige burgerlijke partijen.

De „Vrije Socialist“ is blijkbaar een beetje achter. Zij schijnt niet te weten of niet in te zien, dat Vakbeweging en parlementarisme één zijn. Deze richting vat dus het anti-parlementarisme op als iets van ondergeschikten aard.

Zij zegt niet, zooals wij, gaat niet ter stembus om redenen van beginsel, maar zij laat de kameraden „vrij“ om als protest-kandidaat op te treden.

Wij signaleeren even deze houding der „vrijen“.

Buitendien vestigen wij nog eens met nadruk de aandacht op de vriendschap van deze anarchisme van hetzelfde sop overgoten als het parlementarisme van alle overige burgerlijke partijen.

De „Vrije Socialist“ is blijkbaar een beetje achter. Zij schijnt niet te weten of niet in te zien, dat Vakbeweging en parlementarisme één zijn. Deze richting vat dus het anti-parlementarisme op als iets van ondergeschikten aard.

Zij zegt niet, zooals wij, gaat niet ter stembus om redenen van beginsel, maar zij laat de kameraden „vrij“ om als protest-kandidaat op te treden.

Wij signaleeren even deze houding der „vrijen“.

Buitendien vestigen wij nog eens met nadruk de aandacht op de vriendschap van deze anarchisme van hetzelfde sop overgoten als het parlementarisme van alle overige burgerlijke partijen.

partij een beroep doen op de opbouw van Rusland. De den boer individueel de In theorie bleef deze gro

Deze nieuwe klass natie, stelde na zeer ko in handen der communi

Lenin was de ee meening, dat er een an een politiek van tegemo

Deze politiek is in van nieuwe economische na den dood van Lenin, een deel der particuliere

Er kwamen naast bureaucratie, naast de g nieuwe Koelaki, een gro kortom, in stad en land.

Naast de staatsfab buitenlandschen handel, r plaats in.

De gevolgen van d Deze nieuwe verho speld door de K. A. P. in eerste onder zijn gelijken

De bladen der p zwegen over de nieuwe

Eindelijk kwam o arbeiders-oppositie in ver

In '26 kwam er w groepen onder leiding v van Zinowjeff. Deze opp der nieuwe economische

Hiermee is voor e Rusische leiders, natuurl

Het isolement var kapitalistische staten in ; bondgenootschappen en conservatieve macht.

Natuurlijk geven z derde Internationale ; ge „ja, maar het is maar tij

Maar deze gevolg waren nog vreeselijker v derbeweging.

Rusland verkondig dat wij de sociaal-patrie wier rol de Bolschewiki z door een opportunistisch

In de vakbeweging De K. A. P. verwie gesloten door de derde I

Deze opportunisti Internationale had ten ge otten, wier aanzien door nam.

De Communistisch, filialen van Rusland, werden zelf partijen, waarin een klein bestuur de lakens uitdeelde, partijen, die niet tegenover, maar naast de partijen der 2e Internationale staan.

Leiderspartijen, die het parlementarisme en de vakbeweging twee bolwerken van leidersmacht en arbeidersbedrog, zeer scherp naar den voorgrond brengen.

Het verschil tusschen de partijen der 2e en der 3e Internationale komt practisch hierop neer :

De Sociaal-democraten zijn de agenten der Westersch-imperialistische bourgeoisieën ;

de zoogenaamd Communistische partijen der 3e Internationale zijn de agenten van het opkomende nationale kapitalisme in Rusland.

Voor den welwillenden lezer merken wij nog op, dat wij het vraagstuk van het parlementarisme en de vakbeweging, en de taktiek, zooals de K.A.P. die verstaat, hiermee volstrekt niet hebben uitgeput, maar slechts even aangeraakt.

Geen redelijk mensch zal verlangen, dat in een klein krantje, in één adem, op één keer, alle vraagstukken worden behandeld.

Welk verband houdt het voorgaande met Indië, met de koloniale politiek, met de Nederlandsche C. P. ? Met het N.A.S.

chisten met het N.S.V., een vakbeweging, die niemendal verschilt van de andere, behalve, dat zij geringer in ledental is.

Blijkbaar viert het meest cynische opportu-nisme in dat kamp hoogtij.

HANDEN AF VAN DE CULTUUR-VOLKEREN VAN NED.-INDIE.

De arbeiders, die onverschillig, neutraal, christelijk, modern en zelfs syndicalistisch zijn, staan vrij bevooroordeeld tegenover de „zwarten" zooals zij ze noemen. Hoe gedraagt zich b.v. de bemanning der schepen van de Maatschappij „Nederland" tegenover de aan boord zijnde Javanen, hun medearbeiders ? Een onderzoek naar het gedrag der bemanning, de blanke, zou dat wel gunstig uitvallen ? Wij weten het niet.

In den regel staan de arbeiders buiten de communistische beweging op een volkomen burgerlijk standpunt ten aanzien van anders-gekleurde volkeren en stammen.

De eenige wijze, waarop tot heden de werkelijke proletaren van Nederland kennis hebben gemaakt met Ned-Indië is, dat ze „koloniaal" werden. In den langdurigen oorlog b.v. van Nederland tegen Atjeh kon Nederland niet de liberale, conservatieve en anti-revolutionaire Kamerleden naar Ned-Indië sturen ; die lieten dat zaakje opknappen door wanhopige proletariers, werkelozen, die teekenden om uit de ellende te komen en een handgeld te krijgen, in eens, een groote som, ja, wel drie honderd gulden !

De soldaten-graven ginder in verre gewesten, van de slachtoffers, die gevallen zijn in den strijd tegen de Indische volkeren, getuigen ervan, hoe de bezittende klasse in Nederland steeds een voorraad werkeloze, uitgeputte arbeiders heeft gevonden, die zij kocht voor een som gelds om te vechten voor het kapitaal. Vele moeders treuren nog over hare zonen.

Nog staat menig vader stil op den weg als hij denkt aan zijn zoon, die nooit terug kwam uit de Oost.

Er is een tijd geweest, dat „de man in de straat" zong van Toekoe Oemar, die moet hangen. Toekoe Oemar was indertijd een bekend aanvoerder der Atjehers.

Zooals de kapitalistische klasse steeds pleegt te doen door proletariers tegen proletariers op te zetten, zoo zet zij ook de proletariers op tegen de Indische volkeren. Laat een Javaan eens in onze groote steden komen, in onze straten, afgelegen van de hoofdwegen ; de blikken worden dan minder vriendelijk, soms doet men hem overlast want hij heeft „m'n broer vermoord".

De geleerden, die in dienst staan der heerschende klasse, zeker de meest fijne koppen onder hen, weten, dat de Indische volkeren niet achterstaan in beschaving bij de Europeanen. De lezer(es) houde hier wel in het oog, dat zij zoo zijn, de Indische volkeren, zonder het bestaan van een openbare of christelijke school. Instellingen zonder welke een „beschaafd mensch" en de arbeiders, die in meerderheid nog kapitalistisch denken, geen beschaving kan bestaan.

De arbeider ziet daarom neer op de „zwarten" ; de poenige kapitalisten laten wij een oogenblik buiten beschouwing ; zij bezien elk mensch slechts als een voorwerp om winst uit te persen, blanken, bruinen en rooden.

Ten onrechte beschouwen vele arbeiders de bruine broeders als onbeschaafd.

Een geleerde, Prof. Dr. A. W. Nieuwenhuis, schreef een verhandeling in de Duitsche taal over den aanleg der Maleische volkeren in den O.I. Archipel, toegelicht met voorbeelden, ontleend uit hun nijverheid.

Op blz. 54 schrijft hij : „dat de Maleische volkeren van den O.I. Archipel met de Europeesche kunnen wedijveren wat betreft aanleg en voorstellingsvermogen, en in de eigenaardige ontwikkeling van dit vermogen, zooals hun nijverheid bewijst."

(Deel 21 van het Internationaal Archief (1913) voor Volkerenkunde, Supplement).

Deze uitspraak kan misschien menig arbeider een beetje aan het denken brengen, want velen verkeerden nog in den waan, dat ginds bij den opstand op Java slechts wilden, barbaren zijn gevallen.

We voegen er ter opheldering nog aan toe, dat een zeer beschaafd volk als het Javaansch niet in de verhandeling van Prof. Nieuwenhuis is opgenomen. De uitspraak geldt slechts Dajaks en Bataks.

De groep „De roode Vaan" heeft in haar blad hierop toen reeds den vinger gelegd.

ACHTER DE SCHERMEN. - BIJ „DE TRIBUNE".

Van Riel komt neerslachtig het bureau binnen, Amstel 85 Hij rommelt in de kranten. Pikt er één uit en hij leest ons krantje, kijkt dan naar Johan Visscher, en van 't R.

„Zeg, Vanter, lees jij dat ook 's."

Vanter zegt : „God, man, ik heb 't allang door, maar 'k heb 't weer in 't bandje gestopt".

„O, is 't dat ! Nou, ik zal er een stukkie over schrijven", zegt Johan.

„Ach nee, laat lopen", zegt van 't Riel, die lui zullen zich wonderwat verbeelden ; laten we ze toch doodzwijgen, dat is 't beste".

„Nou, dat ben 'k nog niet eens", zegt Vanter. We moeten ze belachelijk maken".

„Neen", zegt van 't Riel, „ik ben Hoofdredacteur en mij is de leiding, ze kommen d'r niet in !"

Ik schrijf eerstdaags weer een stuk over de „ware communisten", dan weten de partijgenooten d'r weer alles van."

Redactie-Adres : B. LUTERAAN, 2e Helmersstraat 47

DE ROODE VAAN

Orgaan van de Afdeeling Amsterdam der
Kommunistische Arbeiders-Partij in Nederland

VERSCIJNT ONGEREGLD

Adm.-Adres : v. Spilbergenstr. 151^a, A'dam (West).

SACCO EN VANZETTI

De twee namen, die boven als opschrift geplaatst zijn — behalve, dat reeds vroeger beiden bekend waren, — gaan in de laatste maanden meer over de tong.

Sacco en Vanzetti worden ervan beschuldigd in April 1920 een kaslooper vermoord en beroofd te hebben.

De lezers van dit blad zullen ons wel ten goede houden, als wij niet lang en breed nog eens herhalen, wat andere kranten hebben vastgesteld, n.l., dat de schuld van beiden niet alleen niet bewezen is, maar sterker nog, de de daders niet kunnen geweest zijn.

De brute justitie van het grootkapitaal in Amerika houdt beiden, Sacco en Vanzetti, nu reeds zeven jaar in hechtenis, want het politieke instrument, dat justitie heet, was niet erg zeker van zijn zaak en moest telkens uitstellen. De terdoodbrenging zou 10 Juli plaats hebben, is echter wederom een maand uitgesteld.

Beide mannen, die ter dood zijn veroordeeld, zijn anarchist. In de Vereenigde Staten, het paradijs der kapitalisten, is dat ruim voldoende evenals het aanhangen van het syndicalisme, of van het communisme, om voor een gemeenen misdadiger gehouden te worden. De progromstemming tegen alles, wat zich verzet tegen de bestaande orde, is een van de kenmerken der burgerlijke beschaving in Amerika. In die steer is het vonnis tegen Sacco en Vanzetti te zien en te begrijpen. Deze mentaliteit wordt

aangewakkerd door de publieke opinie, de openbare meening.

De publieke opinie, d.w.z. de reusachtige pers der groot-kapitalisten, die ze fabrieken, voedt de menigte in die leer op, of gaat ze niet tegen.

De kolossus, die Vereenigde Staten heet, en die een van de meest barbaarsche imperialistische groote mogendheden is, onderdrukt door de justitie alles wat geen lakei van het kapitaal is, dus niet behoort tot de Federatie van den arbeid (vakverbond) of tot de sociaal democratie.

Niet, dat de arbeiders in Amerika, hoe onverschillig ze in den regel zijn voor politiek, op de hand zijn van de justitie in het geval-Sacco-Vanzetti, integendeel, maar van een krachtig verzet hoort men niets.

Het spreek wel vanzelf, dat wij Communisten van deze richting, die geen belangen hebben, die verschillen van die van het proletariaat, het van zeer veel belang zouden achten, als in de Vereenigde Staten, van de zijde der arbeiders, een krachtig verzet zou worden geboden aan de justitie van de trust, van de groote banken van Wall-street.

Uit de landen van Europa komen schriftelijke protesten, zelfs van de sociaal-democraten en het I. V. V.

Aan den Gouverneur van den Staat, waarin Sacco en Vanzetti zijn veroordeeld, worden petitie overhandigd, één was er bij met 300.000 handteekeningen, afkomstig uit de Vereenigde Staten.

Er is slechts een bericht geweest in den laatsten tijd, waarin sprake was van verzet